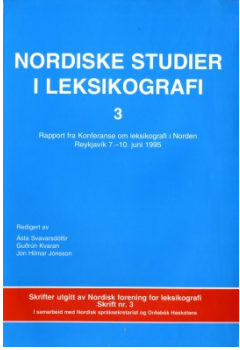

NORDISKE STUDIER I LEKSIKOGRAFI

Titel:	Lemmaselektion i en dansk-engelsk ordbog	
Forfatter:	Jens Axelsen	
Kilde:	Nordiske Studier i Leksikografi 3, 1995, s. 19-26 Rapport fra Konferanse om leksikografi i Norden, Reykjavík 7.-10. juni 1995	
URL:	http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nsil/issue/archive	

© Nordisk forening for leksikografi

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre Nordiske studier i leksikografi (1-5) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Jens Axelsen

Lemmaselektion i en dansk-engelsk ordbog

The article discusses possible principles for the selection of lemmas on the background of the revision of a Danish-English dictionary with 65 000 headwords. The three sources: other dictionaries, introspection and texts are briefly looked at. The problems presented by the selection are treated under the headings: time (obsolete words and neologisms), place (dialect words and foreign, particularly English, loan words), grammar (inflected forms, derivatives, compounds, proper names), style and register (slang, taboo words, technical words). The conclusion is that at the end of the day the decision depends upon the subjective judgment of the editor.

1 Indledning

At finde ud af hvad der skal tages med i en ordbog er et af ordbogsforfatterens værste dilemmaer, og samtidig er lemmaselektionen det der oftest bliver kritiseret, ikke mindst i ordbogsanmeldelser. Det fremgår af Bergenholtz/Mogensen 1993, at lemmaselektion er absolut topscorer blandt de emner der er behandlet i de anmeldelser de har undersøgt. Problemerne er nogenlunde de samme, hvadenten det drejer sig om en revision som den jeg netop har afsluttet af en dansk-engelsk (aktiv) ordbog med ca. 65 000 opslagsord, eller udarbejdelsen af en ordbog fra grunden, og de bliver ikke mindre når det drejer sig om en ordbog af begrænset omfang som den nævnte. Her må lemmaerne overvejes særlig nøje før de slippes ind eller får lov til at blive stående.

2 Mulige principper for udvælgelsen

Brugergruppen som styringsprincip for lemmaselektionen har været foreslået, men gælder mest fagordbøger. Når det som her drejer sig om en almen ordbog til det generelle publikum, foruden til gymnasiets engelskundervisning, kan *det* ikke rigtig bruges til noget.

Lemmas frekvens er et vigtigt kriterium, og her kan man jo bruge ordoptællinger på grundlag af korpus, men man kan ikke bare bestille en liste over de 65 000 almindeligste ord. I *Den Danske Ordbogs* 40 mio's korpus viser en beregning på grundlag af bogstav A at kun ca. 41 000 forekommer 10 gange eller mere. Tallet må desuden reduceres noget, da ord her betyder grafiske former, omfattende bøjningsformer m.m., og der vil også forekomme en del overflødige sammensætninger. Så et slag på tasken siger at ud over de ca. 37 000 almindeligste vil udvalget måtte bero på en personlig vurdering ud fra andre kriterier.

Jeg prøvede at formulere nogle principper i forordet til tillægget fra 1974 til V & B, 2. udgave, og det der står der vil jeg da gerne stå ved, også som rettesnor for min egen nys afsluttede ordbog, der jo kun er halvt så stor og derfor kræver endnu omhyggeligere sortering:

Hovedvægten er lagt på ord og vendinger fra det almindelige sprog, herunder også slangudtryk og vulgærisme hvis de skønnedes at have en vis udbredelse. Fra tekniske og videnskabelige fagområder er der optaget en del ord, der også er kendt uden for fagfolks kreds. Grænserne er her sat ret vidt, men det har ikke været hensigten at dække tilvæksten af termer inden for mere specielle områder som fx atomfysik, og udvalget omfatter hovedsagelig ord, der er truffet uden for rent faglig litteratur, fx i dagspressen.

Den opmærksomme læser vil bemærke en del uldne formuleringer. „Hovedvægten“ [...] hvis de *skønnedes* at have *en vis* udbredelse [...] grænserne er her sat *ret* vidt [...] *mere specielle* områder [...], *hovedsagelig* ord der er truffet uden for *rent* faglig litteratur“. Det er jo ret så generelt, og spørgsmålet er så om man kan komme det nærmere.

3 Kilder til lemmaer

De er som bekendt tre: andre ordbøger, introspektion og tekster, enten selvfundne eller indeholdt i et korpus.

Den første må bruges med megen skønsomhed. Den har sin begrænsning deri, at alle ordbøger der *er* udkommet eo ipso er forældet. Desuden vil nok ingen ordbogsforfatter med respekt for sig selv basere en ordbog eller ordbogsrevision udelukkende på, hvad han/hun har hentet fra andre ordbøger, eller afskrive en anden ordbog in extenso. Det man henter fra andre bør man i hvert tilfælde checke, og kilden bør efter god skik anføres.

Ens egen sprogviden er jo desværre ikke systematisk ordnet inde i hovedet, og der ligger også deri den fejlkilde, at man ikke ved om det man finder kun tilhører ens egen idiolekt.

Den mest tilfredsstillende kilde er derfor originale teksteksempler eller et korpus. Jeg har ikke haft korpus konstant til rådighed ved min arbejdsplads, så jeg har mest brugt *Den Danske Ordbogs* til verifikation og ikke forladt den gammeldags metode med selv at finde eksempler ved læsning. Denne metode er trods alt nyttig til supplerings af et korpus, og det går let med at finde belæg ved læsning.

4 Selektionsproblemerne

De ordnes hos Svensén (1993:46 ff.) og i forordet til ODS (s. XXII) under nogle overskrifter: tid, sted, brugsområde. Hertil kan føjes grammatik.

4.1 Det tidsmæssige:

Dels bagud: forældede ord; dels fremad: neologismer

Der er ikke noget fast kriterium for hvornår et ord er forældet, men Poul Høybyes definition (1971:313) er en rettesnor: Så længe et ord stadig bruges og forstås af nulevende, er det ikke dødt. *Trættekær* og *tilforladelig* er måske ikke kendt af den yngre generation, men er helt naturlige for min. Og arkaismer der stadig bruges spøgende, som *bole*, *bie*, *værkbruden* har jeg beholdt. Det helt forældede er fjernet, og en del var der er ingen tvivl om: *kammerpotte* (udgik efter 150 år) og *støvleknapper* (efter 60); desuden ord fra besættelsen:

spildindsamling, *særmelding*, og forældet slang: *fjong*. Men der er tilfælde som er på grænsen: *grammofonstift* og *selvbinder* bruges ganske vist ikke mere, og *futtog* findes ikke, men ordene lever nok alligevel. Skift er ofte umærkelige: nogle sammensætninger med *jernbane-* afløses af *tog-*: ingen taler mere om *jernbane|billet*, *-forbindelse*, *-kupé*, *-rejse*. Og pludselig dukker der ting op igen, som man længst troede døde, fx er *mamelukker* vendt tilbage, og *alsang*, som jeg troede tilhørte besættelsen, bruges nu om fællessang ved fodboldkampe etc. Ved neologismer er problemet, når det drejer sig om kollokvialismer, at vurdere hvad der ser ud til at holde, jf. *tjækket*, *være på skrump*, *sild* (pige). Det eneste princip man her har at holde sig til er Popes fra *An Essay on Criticism*, ll. 335–6:

Be not the first by whom the new are try'd,
Nor yet the last to lay the old aside.

Nye tekniske og andre fagord som optræder i den offentlige debat er lettere at tage stilling til: *gensplejset*, *drivhuseffekt*, *græsgrødder*, *iltsvind* må ikke savnes i ordbogen.

4.2 Det geografiske:

**Inden for landets grænser: dialektord; uden for: fremmedord,
og for en dansk-engelsk ordbogs vedkommende især anglicismer**

Dialektord er ikke det store problem, da ordbogen må basere sig på rigssproget, men de sniger sig jo ind, og man kan være nødt til at tage stilling til om de nu er accepteret: *fornæret*, *snalret*, *træls*. Fremmedord fra andre sprog end engelsk må derimod principielt medtages, hvis de er almindelige: *modus vivendi*, *berufsverbot*, *macho*, *vendetta*, da de jo kunne have en særlig engelsk form. Der må selvfølgelig sættes en grænse et sted. Jeg har fx udeladt de musikalske tempobetegnelse: *allegro*, *andante*, *largo* etc. etc. ud fra en forestilling om at de nok er kendt blandt dem der har brug for dem, men det kunne man sige om så mange andre.

Afgrænsningen ved de engelske låneord er særlig besværlig. Ækvivalenten er naturligvis i vid udstrækning identisk med lemmaet, så det kan synes overflødigt at fylde ordbogen med substantiver som *bestseller*, *carport*, *computer*, *drink*, *gentleman*, *hit*, *job*, *sandwich*, *teenager*, adjektiver som *fair*, *fifty-fifty*, *hot*, *in*, *live*, og verber som *lease*, *guide*, *line op*. Formen kan være ændret og derfor begrunde optagelse: *double*, *single* og *dart* har på engelsk „-s“, *happy end* hedder „happy ending“, til verberne er der undertiden tilføjet et *-e*: *blende*, *briefe*, *mathe*, *sniffe*, *speede*, eller de konstrueres anderledes: *kjolen matcher med jakken* „the dress matches the coat“. Det er desuden ikke sikkert at alle genkender dem som engelske eller er sikker på at formen er den samme, fx er jeg blevet spurgt om *toastmaster* hedder det samme på engelsk. Der findes endelig på dansk en del „engelske“ ord der enten ikke findes på engelsk eller har en anden betydning: *babylift* „carrycot“, *butterfly* „bow tie“, *cottoncoat* „raincoat“, *dressman* „male model“, *drop* „drip“, *shine op* „smarten up“, *smoking* „dinner jacket“, *speak* „commentary“, *speaker* „announcer“, *speeder* „accelerator“. Da en bruger aldrig kan vide om et engelskudseende ord han støder på hører til denne gruppe, er det nødvendigt også at medtage en del almindelige anglicismer som de ovennævnte, selv om deres ækvivalenter er identiske.

4.3 Det grammatiske:

Behandlingen af bøjningsformer, sammensætninger, afledninger og proprier

Verbalparticipier der dannes af verbets grundform efter de almindelige regler bliver enten ikke opført eller sat under grundformen. De kan dog have fået status som selvstændige adjektiver, især når de i mindre grad udtrykker handling. I den slags tilfælde er danske participiers engelske ækvivalent ofte et adjektiv: *bebrejdende* „reproachful“, *beskrivende* „descriptive“, *hæmmende* „inhibitory“, *underordnet* „subordinate“ og må derfor sættes som selvstændige lemmaer.

Antallet af optagne afledninger må begrænses. Mange er de forord hvor forfatteren anfører, at adverbier på „-ly“ og substantiver på „-ness“ afledt af adjektiver, af pladshensyn er blevet udeladt. I en dansk-engelsk ordbog kan man bruge det (noget tvivlsomme) princip at udelade dem når de svarer til danske afledninger på *-t* og *-hed*: *loyalt* „loyally“, *statsløshed* „statelessness“, og tage dem med hvis det ikke er tilfældet: *regelmæssighed* „regularity“, *vanskelighed* „difficulty“, men hvornår *det* er kan brugeren jo ikke forudse, og nogle ganske almindelige kan vanskeligt udelades, fx *døvhed* „deafness“. Med andre suffikser er det ikke mindre problematisk: *-løs* svarer ganske vist oftest til „-less“ (*ærmeløs*, *statsløs*) og er meget produktivt, og *-agtig* er i mange tilfælde „-like“ (*fugleagtig* „birdlike“), eller „-ish“ (*drengagtig* „boyish“), men *fløjsagtig* hedder „velvety“ og *ferskenagtig* „peachy“. Jeg mener ikke at løsningen er at sætte suffikserne som lemmaer. Den slags lemmaer er af tvivlsom værdi: Brugeren finder næppe på at slå et suffiks op, og gør han/hun det, er det ikke sikkert han/hun kan bruge den oplysning der står og nå frem til et rigtigt resultat.

Afledninger med præfiks er ligeså problematiske. Man kan ikke have alle ord på *u*-svarende til „un-“ og må følge det igen tvivlsomme princip at overlade det til brugeren at danne de ukomplicerede sammensætninger, men anføre dem, hvis de ikke dannes med „un-“: *ubevægelig* „immovable“, *ulogisk* „illogical“, *ulydig* „disobedient“, eller de er højfrekvente. Det samme gælder andre meget produktive præfikser: *af*-svarende til „de-“ (*afindustrialisere* „deindustrialize“) og *gen*-svarende til „re-“ (*genlæse* „reread“). Et præfiks kan også opføres som lemma, og her er der vel større sandsynlighed for at brugeren ser det: „af- præfiks de-“, men der er jo den fare, at nogle så tror at *afmontere* hedder „demount“ og ikke „dismantle“.

Adjektivaafledninger af personnavne er endnu et problem: hvilke personer er så betydningsfulde at de må med? Det afhænger af ordbogsforfatterens personlige smag og interesser. Yderligere dannes de på engelsk på forskellig måde: *Ibsensk* „Ibsenite“, *Kafkask* „Kafkaesque“, *Freudsk* „Freudian“, *Shakespearesk* „Shakespearean“.

Sammensætninger er nok ordbogsforfatterens største hovedpine. Man kan prøve at opstille visse kriterier for optagelse.

Længde: treleddede og derover optages kun i begrænset omfang, fx kan *generalforsamlingsbeslutning*, *arbejdskraftsbalancespørgsmål* udelades. Men *raketaffyringsrampe* og *masseødelæggelsesvåben* kan dog ikke undværes.

Leksikaliseringsgrad: ikke-leksikaliserede eller engangsord udelades, fx *lampebord* (modsat *lampeskærm*) eller *løberudruller* (brugt i en avis i forbindelse med et statsbesøg).

Gennemskuelighed: de gennemskuelige behøver ikke medtages, specielt ikke hvis de er ens på dansk og engelsk: *morgenvind* „morning wind“, *natarbejde* „night work“, *ungdomsklub* „youth club“, *dørmåtte* „doormat“.

Men brugeren kan aldrig vide om en given sammensætning, transparent eller ej, også dannes ved simpel sammensætning på engelsk, som de nævnte. Engelsk har især tre andre almindelige modsvarigheder:

1. adjektiv + substantiv: *ungdomsforbryder* „young offender, juvenile delinquent“, *kernefamilie* „nuclear family“.
2. Præpositionsforbindelse: *ungdomsideal* „ideal of one's youth“, *skyldfølelse* „sense of guilt“, *interessekonflikt* „conflict of interests“.
3. Genitiv + substantiv: *fuglerede* „bird's nest“, *dukkehus* „doll's house“.
4. Og endelig kan det være et helt andet ord: *narkoselæge* „anaesthetist“, *perrontunnel* „subway“.

Ordbogsforfatteren er derfor alligevel nødt til at foretage et udvalg, da alle ikke kan komme med. Som der står i forordet til ODS (s. XXVII) kan man lige så lidt forvente at en ordbog har alle sammensætninger med som at en regnebog har hele talrækken (i forvejen er $\frac{3}{4}$ af alle opslagsord i ODS sammensætninger, jf. Egholm-Pedersen 1994:72). Jeg har valgt den udvej at udelade dem der kan dannes som på dansk og tage så mange som muligt af dem der ikke gør. Det princip er naturligvis utilfredsstillende: den bruger der søger en bestemt sammensætning og ikke finder den, kan ikke vide om den er udeladt fordi den dannes ved simpel sammenstilling, eller den bare er oversat, og en række af de ukomplicerede sammensætninger bør tages med alligevel da de er så almindelige: *natklub*, *bordben*, *stoleryg*.

Der er nogle substantivsammensætninger hvor førsteleddet kan variere, om ikke uendeligt så dog ret vidt, fx dem med andetled som: *-branche*, *-regning* (*varme-*, *el-*, *mælke-* etc.) og *-time*: hvis man tager *sprogtime* med, melder alle andre fag sig: *fysik-*, *matematik-* etc. etc., listen kan forlænges. Det er et spørgsmål om man også i disse tilfælde skal nøjes med at opføre andetled som lemma, men man bør vel under alle omstændigheder tilstræbe en vis konsekvens. Her opviser praksis, inklusive min egen tidligere, et broget billede: har man *byghøst*, *rughøst*, *hvedehøst* bør man nok også have *havrehøst*, *rishøst*, *æblehøst*, *roehøst*, har man *damebekendtskab*, *herredouble* bør man også have *herrebekendtskab*, *damedouble* (og *-single*).

Et særligt problem er talordene som jo er ord i sproget og hver for sig kunne være lemmer, herunder sammensætninger med talord, fx *-alder*: *i tiårsalderen*, *tyveårsalderen*, *tredivårsalderen* etc. Praksis opviser også her et broget billede: nogle har slet ingen, andre en enkelt og ikke andre. Jeg har fulgt det princip at nøjes med tiårene, da de mellemliggende vel er mindre almindelige, bortset fra dem under ti. Ved adjektiver afledte af talord + *-årig* kunne man måske tage dem allesammen, da mennesker jo sjældent bliver over 100, eller indføre en artikel med *-årig* som lemma, men vil brugeren tænke på at slå op der?

Ved ordenstallene og heraf afledte brøker endende på *-del* er praksis i eksisterende ordbøger igen ret forskellig og uforklarlig. V & B tager: (1) Ordenstallene + brøkerne op til

nittende, nittededel, minus femtendedel, syttendedel, attendedel. (2) Ordenstallene til tierne fra *tyvende* til og med *halvfemsindstyvende*, men af brøker kun *tyvendedel, tredivtedel, tresindstyvendedel*. Gyldendals Røde 1984 har ordenstallene til og med *nittende*, men af brøkerne kun *ellevtedel, tolvtedel, sekstendedel, nittededel*, mens ordenstallene og brøkerne til tierne er behandlet som i V & B. Gad 1993 har: (1) Ordenstallene op til *nittende*, dog minus *sekstende, syttende*, samt brøkerne kun op til *tolvtedel*. (2) Ordenstallene til tierne kun fra *tyvende* til *fyrretyvende*, og af brøkerne kun *tyvendedel*. Ingen ordbøger (undtagen *Retskrivningsordbogen*) har også *enogtyvendedel, toogtyvendedel* etc.

Adjektivsammensætninger hvis første led kan varieres med mange ord som er beslægtede frembyder et lignende problem og lige så forskellig praksis, fx dem med *-sproget, -talende* som andetled. Forleddet kan være *fransk, tysk, swahili* etc. etc. (en nøjes med *dansk- og engelsk-*). Eller *-venlig (børne-, bruger-. . .), -farvet, -malet (rød-, blå-, grøn-, orange- etc.)*.

Proprier vil man næppe vente at finde i en dansk-engelsk ordbog, bortset fra geografiske navne som har en særlig engelsk form: *Køln „Cologne“, København „Copenhagen“, Kärnten „Carinthia“, Schlesien „Silesia“*. Personnavne slet ikke, ud over historiske: *Henrik „Henry“, Ludvig „Louis“, Vilhelm „William“, Knud (den Store) „Canute“, Jakob* (også som apostelnavn) *„James“,* og andre bibelske navne: *Matthæus „Matthew“, Johannes „John“* (også som pavenavn). At Brynildsen 1927 har *Jens „Jack“, Jeppe „James“, Hans „Hans, Jack, John, skotsk Jock“, Ole „Auley“, Olsen „Macaulay“* hører til kuriositeterne.

Tegneseriefigurer spiller en så vigtig rolle i tidens mytologi, at de også bør med: *Knold og Tot „the Katzenjammer Kids“, Gyldenspjæt „Jiggs“* i serien „Educating Father“, og de nu om dage fra *Radiserne „the Peanuts“* mere kendte *Søren Brun „Charlie Brown“, Trine „Lucy“* m.v., foruden hele Disneys galleri: *Anders And „Donald Duck“, Fedtmule „Goofy“, Onkel Joakim „Scrooge McDuck“*. Praksis er også her højst forskellig: man finder *Gyldenspjæt*, men ikke *Rasmine, Nuser* men ikke *Trine*, og grænsen er unægtelig svær at trække.

Med hensyn til forkortelser har jeg i ordbogen begrænset mig til de helt almindelige: *s.u., f. eks. samt bl. a.* (hvor man ikke har noget lige så almindeligt alternativ). Enkelte velkendte internationale forkortelser som *Nato* fortjener optagelse, det kunne jo være de dækkede over noget dansk, som *FN „UN“,* men hvor langt skal man gå? Skal *WHO „World Health Organization“* med? *IBRD „International Bank for Reconstruction and Development“* kan man finde optaget.

4.4 Det „stilistiske“:

Slang, tabuord og fagord

Det er en velkendt sag at slangord ofte har en kort levetid. De er af begrænset værdi for en der vil udtrykke sig på engelsk, da forkert anvendte slangord vil virke pinlige på en indfødt, og derfor skal de behandles med forsigtighed. Helt udelade dem bør man nok ikke, de kan være nødvendige i en oversættelse, men man gør sig umage med at prøve at vurdere hvilke der har en fremtid for sig. Tabuordene har ligeledes en meget høj frekvensgrad i talesproget, og da de er så få bør de vel optages, selvom der for dem gælder det samme forbehold som ved slang.

Fagordene er til gengæld en meget stor gruppe. Spang-Hanssen (1988) siger at deres antal er langt større end det almene ordforråd, så her er en kraftig sortering nødvendig. Det oven for citerede kriterium fra forordet til tillægget til V & B er det nærmeste jeg kan

komme til et princip. Det er nemmere at se hvad man i hvert tilfælde ikke behøver. Ord som i denne tekst (fra en stillingsannonce i Magisterbladet 18/11 93): *Isoformen af glutamat decarboxylase i de Langerhanske øer* falder klart udenfor. Det er den slags ord som man kun vil støde på i videnskabelige sammenhænge, og som de der har brug for dem kender i forvejen.

Men ligesom det kan ske at forældede ord pludselig kommer til live igen, kan det ske at ret specielle fagord pludselig dukker op i den offentlige debat og bliver almindeligt kendte. Det gælder, fra atomkraftdebatten *formeringsreaktor*, fra rumfarten *bremseraketter*, *varmeskjold*, fra foreningsdebatten *algeopblomstring*, *stråforkortningsmiddel*, og fornylig *vækstfremmer*, og et eksempel er også den uhyggelige aktualitet et maritimt fagord som *bovport* fik fornylig.

Det kan næppe undgås at netop udvalget af fagord vil blive præget af redaktørens eller redaktørernes personlige interesser. F. eks. kan man tydeligt se at mange ordbøger laves af cand.mag.'er, for hvem ord fra fonetikken: *triftong*, *stemmeridse*, *lukkelyd*, *stavelseaccent*, og grammatikken: *hensigtsbisætning*, *sætningskløvning*, *verbaladjektiv*, *nomen*, er ganske dagligdags og har fået indpas i ordbøger af begrænset omfang som Gyldendals Røde 1984, hvor ord af en lignende specialiseringsgrad fra andre fagområder ikke er blevet optaget. Jeg har udryddet en del sådanne i den Røde 1995.

Som det vil fremgå af det forudgående er praksis på flere områder stærkt varierende, hvilket illustrerer de problemer lemmaselektionen volder. Det bliver i den sidste ende redaktørens personlige skøn og præference der kommer til at afgøre tvivlstilfælde. I forordet til ODS er dette udtrykt flere steder, fx „Sluttelig maa det fremhæves, at valget af de ord, der medtages, og af dem, der udskydes, i mange tilfælde m a a blive vilkaarligt“ (s. XXVII; jf. også s. XXIV og XXIX). Man kunne i forordet til enhver ordbog skrive de ord som undertiden bliver sagt ved afslutningen af tv-avisen i Danmark: „Dette var hvad vi valgte at bringe“.

Bibliografi

Ordbøger

Brynildsen 1927 = John Brynildsen: *Norsk-Engelsk Ordbok*. Tredie omarbejdede Udgave. Oslo: H. Aschehoug & Co.

Gad 1993 = *Gads store ordbøger engelsk-dansk dansk-engelsk*. Redaktion Anna Garde. København: G. E. C. Gads Forlag.

Gyldendals Røde 1984 = Jens Axelsen: *Dansk-engelsk Ordbog*. 9. udgave. [1995 10. udgave.] København: Gyldendal.

ODS = *Ordbog over det danske Sprog* 1919–54. Udgivet af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. København: Gyldendal.

Retskrivningsordbogen = *Retskrivningsordbogen* 1986. København: Dansk Sprognævn/Gyldendal.

V & B 1990 = Hermann Vinterberg/C. A. Bodelsen: *Dansk-engelsk Ordbog*. 3. udgave v. Viggo Hjørnager Petersen. [2. udgave ved C. A. Bodelsen, medredaktører: Jens Axelsen, B. Kjærulff Nielsen, Edith Frey; tillæg 1974 udarbejdet af Jens Axelsen.] København: Gyldendal.

Anden litteratur

- Bergenholtz, Henning/Jens Erik Mogensen 1993: Wörterbuchkritik in Dänemark. I: *Lexicographica*, International Annual for Lexicography 9. Tübingen: Max Niemayer Verlag, 8–35.
- Egholm-Petersen, Sv. 1994: ODS-Supplementet. Præsentation af bind 1: A(aa)–Bh 1992. I: Anna Garde/Pia Jarvad (red.) *Nordiske Studier i Leksikografi* II. København: Nordisk forening for leksikografi, 69–77.
- Høybye, Poul 1971: En oversættelsesordbog. I: Axel Andersen (red.): *Danske opslagsværker* 9. København: G. E. C. Gad, 299–324.
- Pope, Alexander 1711: *An Essay on Criticism*. London.
- Spang-Hanssen, Henning 1988: Det faglige ordforråd. I: Erik Hansen/Jørn Lund (red.): *Sproget her og nu*. København: Gyldendal, 92–102.
- Svensén, Bo 1993: *Practical Lexicography*. Oxford/New York: Oxford University Press.